

Arrest

nr. 246 593 van 21 december 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
"handelend in haar eigen naam en in de naam van haar minderjarige kinderen" X, X
en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en C. HAUWEN
Mont Saint Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 13 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaten D. ANDRIEN en C. HAUWEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 januari 2012 diende verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 7 mei 2012 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 1 juni 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.4. Bij arrest nr. 93 074 van 7 december 2012 heeft de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van 1 juni 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten verworpen.

1.5. Bij arrest nr. 95 189 van 15 januari 2013 weigerde ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.6. Op 5 februari 2013 diende verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 7 februari 2013 de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.8. Bij arrest nr. 106 647 van 12 juli 2013 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van 7 februari 2013 tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.9. Verzoekster diende op 14 september 2013 een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.10. De commissaris-generaal besliste op 17 maart 2016 om het derde verzoek om internationale bescherming van 14 september 2013 in overweging te nemen.

1.11. Op 7 juni 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.12. Op 15 juni 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 16 juni 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

<i>naam : [M.J.]</i>	<i>+ 3 kinderen: [R.H.H.], m., [...], Irak</i>
<i>voornaam : [Z.]</i>	<i>[R.H.A.], m., [...], Irak</i>
<i>[...]</i>	<i>[R.H.Y.], m., [...], Irak</i>
<i>[...]</i>	
<i>nationaliteit : Irak</i>	

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 7 juni 2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

1.13. Bij arrest nr. 196 375 van 11 december 2017 weigerde ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.14. Op 30 juni 2018 diende verzoekster een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.15. Verzoekster diende op 16 augustus 2018 een vierde verzoek om internationale bescherming in.

1.16. De commissaris-generaal nam op 23 oktober 2018 de beslissing waarbij het vierde verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.17. Op 19 februari 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.18. Bij arrest nr. 220 175 van 24 april 2019 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van 23 oktober 2018 waarbij verzoeksters vierde verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard.

1.19. Op 9 september 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer 237 827.

1.20. Op 24 oktober 2019 diende verzoekster een vijfde verzoek om internationale bescherming in.

1.21. Op 15 april 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing om het vijfde verzoek om internationale bescherming onontvankelijk te verklaren. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.22. Bij arrest nr. 235 461 van 21 april 2020 vernietigde de Raad de beslissing van 19 februari 2019 waarbij verzoeksters aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in België te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard.

1.23. Op 18 augustus 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een nieuwe beslissing waarbij verzoeksters aanvraag van 30 juni 2018 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer 252 451.

1.24. Bij arrest nr. 241 583 van 29 september 2020 verwierp de Raad het beroep tegen de beslissing van 15 april 2020 waarbij het vijfde verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van de artikelen 2, 3, 5, 6 en 13.1 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, van artikel 46.5 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, van de artikelen 7, 8, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, van het “*beginsel van behoorlijk bestuur*” en van de zorgvuldigheidsplicht. Zij stelt tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“• *Eerste grief*

Volgens artikel 8 van de vreemdelingenwet « Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.»

De beslissing gaat vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten door verwijzing naar het artikel 7. Het is duidelijk een terugkeerbesluit in de zin van de richtlijn 2008/115. Volgens de advocaat-generaal van het Hof van Justitie, M. Paolo Mengozzi (Sadikou Gnandi t./ Belgische Staat) : « Ledit ordre répond à la définition contenue à l'article 3, point 4, de cette directive : il s'agit d'un acte administratif, qui déclare illégal le séjour de M. Gnandi sur le territoire belge et enjoigne à celui-ci de quitter ce territoire dans le délai indiqué. La circonstance que, conformément à l'article 39/70 de la loi du 15 décembre 1980, ledit ordre ne soit temporairement pas susceptible d'exécution forcée n'a pas d'incidence sur cette qualification».

De omzettingstermijn van Richtlijn 2008/115 is reeds verstreken. Het nationale recht wordt toegepast en uitgelegd in overeenstemming met de Richtlijn (Cass. 28 september 2001 et 9 januari 2003).

Vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten, miskent de beslissing artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet, gelezen in samenhang met de terugkeerrichtlijn

o Het artikel 2, lid 1 van de richtlijn bepaalt dat de richtlijn van toepassing is op onderdanen van derde land die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijven.

o Het begrip van « illegaal verblijf » wordt gedefinieerd bij het artikel 3, punt 2 van de richtlijn als « de aanwezigheid op het grondgebied van een lidstaat, van een onderdaan van een derde land die niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden voor toegang die zijn vastgesteld in artikel 5 van de Schengengrenscode, of aan andere voorwaarden voor toegang tot, verblijf of vestiging in die lidstaat”

o Volgens het artikel 6.1 van de richtlijn, « Onverminderd de in de leden 2 tot en met 5 vermelde uitzonderingen, vaardigen de lidstaten een terugkeerbesluit uit tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft».

Hebbende recht om een schorsing beroep, is de verzoekster niet in illegaal verblijf in de zin van de terugkeer[...]richtlijn. Zij mag op het grondgebied verblijven tijdens het onderzoek van haar beroep op RvV. Zij kan geen terugkeer beslissing verkrijgen.

In het arrest Arslan dd. 30 mei 2013, beoordeelt het Hof van Justitie dat: «Hoewel artikel 7, lid 1, dus uitdrukkelijk geen recht op een verblijfsvergunning verleent, maar de beslissing om al dan niet een dergelijke vergunning af te geven aan de discretionaire bevoegdheid van elke lidstaat laat, volgt duidelijk uit de bewoordingen, de systematiek en de doelstelling van de richtlijnen 2005/85 en 2008/115 dat een asielzoeker, los van de afgifte van een dergelijke vergunning, op zijn minst tot de afwijzing van zijn verzoek in eerste aanleg het recht heeft op het grondgebied van de betrokken lidstaat te verblijven, en

derhalve niet kan worden geacht „illegaal op dat grondgebied te verblijven” in de zin van richtlijn 2008/115, die de verwijdering van het grondgebied betreft.. 49. ... artikel 2, lid 1, van richtlijn 2008/115, gelezen in samenhang met punt 9 van de considerans ervan, aldus moet worden uitgelegd dat die richtlijn niet van toepassing is op derdelanders die om internationale bescherming hebben verzocht in de zin van richtlijn 2005/85, in het tijdvak tussen de indiening van dat verzoek en de vaststelling van de beslissing in eerste aanleg over dat verzoek of, in voorkomend geval, de beslechting van het eventuele beroep tegen die beslissing.».

Miskent de bestreden beslissing artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet gelezen in samenhang met artikelen 2,3 en 6 van de terugkeerrichtlijn.

Volgens de advocaat-generaal van het Hof van Justitie, M. Paolo Mengozzi: «55. Or, il résulte, à mon sens, clairement du raisonnement suivi par la Cour aux points 44 à 49 des motifs de l'arrêt du 30 mai 2013, Arslan (C-534/11, EU:C:2013:343), ainsi que, plus généralement, de l'articulation entre la directive 2008/115 et la directive 2005/85 – aujourd'hui la directive 2013/32 – qu'un ressortissant de pays tiers demandeur d'asile ne saurait être considéré comme étant en séjour irrégulier sur le territoire de l'État membre où il a introduit sa demande de protection internationale aussi longtemps qu'un droit de demeurer sur ce territoire - en l'attente de l'issue de la procédure portant sur cette demande - lui est reconnu, que ce soit par le droit de l'Union ou par le droit national. (...)

57. Ne pouvant pas être considéré comme étant en séjour irrégulier, un demandeur d'asile autorisé à demeurer sur le territoire d'un État membre en l'attente de l'examen de sa demande ne relève pas de la directive 2008/115 (21), à tout le moins pour la période où il bénéficie d'une telle autorisation. Il ne peut, dès lors, être destinataire d'une décision de retour au titre de l'article 6, paragraphe 1, de cette directive.»

In ieder geval, de beslissing aan te houden, in afwachting van de door Raad Van State gestelde prejudicieel vraag in het arrest n° 191.821 dd. 26 oktober 2016 en de vraag aan te vullen met de hieronder vraag.

- Tweede grief

Volgens het artikel 46§5 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming: “Onverminderd lid 6 staan de lidstaten de verzoekers toe om op het grondgebied te blijven tot de termijn waarbinnen zij hun recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel kunnen uitoefenen, verstreken is en, wanneer dat recht binnen de termijn werd uitgeoefend, in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel.”

Dat richtlijn moest op 20 juli 2015 door de lidstaten in nationaal worden omgezet (artikel 51). “Le délai de transposition de la directive étant dépassé, le droit interne doit être appliqué et interprété de façon conforme à celle-ci. En effet, l'obligation des Etats membres de l'Union européenne, découlant d'une directive, d'atteindre le résultat prévu par celle-ci, ainsi que leur devoir, en vertu de l'article 5 du Traité instituant la Communauté européenne, de prendre toutes mesures générales ou particulières propres à assurer l'exécution de cette obligation s'imposent à toutes les autorités des Etats membres, y compris, dans le cadre de leurs compétences, les autorités juridictionnelles et, par conséquent, en appliquant le droit national, la juridiction nationale est tenue de l'interpréter à la lumière du texte et de la finalité de la directive pour atteindre le résultat visé par celle-ci et se conformer ainsi à l'article 189, troisième alinéa, du Traité » (Cass. 28 september 2001 et 9 januari 2003).

De praktijk van de bijlagen 13quinquies en 35 is betwistbaar omwille van de herschikking van het richtlijn procedures.

« Les articles précités des directives retour, accueil et procédure s'imposent aux états membres et à leurs juridictions, puisque leur délai de transposition est écoulé et qu'ils sont suffisamment clairs » (Cass. 28 september 2001 en 9 januari 2003).

Door de uitgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl de procedure nog loopt, schendt de verwerende partij het voornoemde artikel 46.5.

- Derde grief

Volgens het artikel 74/13 : “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Volgens de terugkeerrichtlijn: “De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven” (Overwegende 6).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr.107.624).

Volgens het arrest van Uw Raad n°216.987 van 21.12.2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden.

In casu, is het wel het geval: de tegenpartij vermeldt de beslissingen die werden genomen ten opzichte van verzoekster zonder rekening te houden met het feit dat ze een familieleven heeft in België. Ze is getrouwd en in een kwetsbare situatie.

Bijgevolg is de beslissing niet wettelijk gemotiveerd, maakt de tegenpartij een manifeste fout en miskent het artikel 62 en 74/13 van de wet en de zorgvuldigheidsplicht.”

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de CGVS op 7 juni 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.(...)” [...]

Artikel 75 van het van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

“§ 1. Het attest van immatriculatie, afgegeven aan de vreemdeling die een eerste asielaanvraag heeft ingediend, wordt verlengd om het verblijf te dekken tot over de aanvraag is beschikt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

§ 2. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van (bijlage 13quinquies) betekend. De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.”

Uit die bepalingen blijkt dat het feit dat de termijn voor het indienen van een beroep tegen een beslissing van de CGVS tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming nog loopt, niet in de weg staat dat het attest van immatriculatie zoals afgeleverd bij het indienen van de asielaanvraag wordt ingetrokken en een bevel om het grondgebied te verlaten, onder het model overeenkomstig een bijlage 13quinquies, wordt afgegeven. De gemachtigde van de staatssecretaris is in tegendeel bij gebonden bevoegdheid gehouden hiertoe over te gaan, indien de vreemdeling tevens onregelmatig in het Rijk verblijft, en dit “onverminderd” de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 39/70 van die wet blijkt dat de rechten van de asielzoeker worden gewaarborgd door het feit dat dit terugkeerbesluit niet kan worden uitgevoerd tijdens de termijn voorzien voor het instellen van een beroep tegen een beslissing van de CGVS tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming, noch tijdens de behandeling van dit beroep.

Uit de tekst van de richtlijn 2008/115/EG kan niet blijken als zou die richtlijn een andere interpretatie van de geciteerde wetteksten opdringen.

De richtlijn 2005/85/EG legt uitdrukkelijk een andere verplichting op dan de door verzoeksters voorgehouden verplichting. Artikel 7.1 van de richtlijn 2005/85/EG bepaalt immers:

“Asielzoekers mogen in de lidstaat blijven, louter ten behoeve van de procedure, totdat de beslissingsautoriteit overeenkomstig de in hoofdstuk III uiteengezette procedures in eerste aanleg een beslissing heeft genomen. Dit recht om te blijven houdt niet in dat betrokkene recht heeft op een verblijfsvergunning.”

De stelling van verzoekster dat zij “tijdelijk verblijfsrecht” zou hebben tijdens de termijn voorzien voor het instellen van een beroep tegen een beslissing van de CGVS, faalt derhalve in rechte.

Ook de stelling dat de illegaliteit niet kan worden vastgesteld zolang de genomen beslissing van de CGVS tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming niet definitief is, faalt in rechte.

Artikel 2, d) van de richtlijn 2005/85/EG definieert het begrip “definitieve beslissing” in de zin van die richtlijn immers als volgt:

“ d) ”definitieve beslissing”: een beslissing of de onderdaan van een derde land of de staatloze de vluchtelingenstatus wordt verleend overeenkomstig Richtlijn 2004/83/EG, waartegen geen rechtsmiddel meer openstaat in het kader van hoofdstuk V, ongeacht of dit rechtsmiddel tot gevolg heeft dat de asielzoekers in de lidstaten mogen blijven in afwachting van het resultaat, behoudens bijlage III;”

Uit de richtlijn 2008/115/EG kan niet worden afgeleid als zou het loutere lopen van de wettelijke termijn voor het instellen van een beroep tegen een beslissing van de CGVS, de gemachtigde van de staatssecretaris ervan weerhouden het onregelmatig verblijf van de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van die beslissing, vast te stellen.

Artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG bepaalt:

“1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek.

De in de eerste alinea bepaalde termijn laat onverlet dat de betrokken onderdanen van derde landen het land eerder kunnen verlaten.

2. Zo nodig verlengen de lidstaten de termijn voor het vrijwillig vertrek met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, zoals de verblijfsduur, het feit dat er schoolgaande kinderen zijn, en het bestaan van andere gezinsbanden en sociale banden.

3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven.

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.”

Die bepaling omvat instructie omtrent de duur van de termijn om het grondgebied te verlaten die wordt verleend bij de afgifte van een terugkeerbesluit. Het betreft geen verplichtingen inzake het ogenblik waarop een terugkeerbesluit wordt getroffen, zodat in casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker een termijn van 30 dagen toekent.

Bovendien is de gemachtigde van de staatssecretaris, op grond van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet, ertoe gehouden om onverwijld tot een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten verleend in de bestreden beslissingen over te gaan, indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de CGVS verwerpt, en verzoekende partij onregelmatig in het Rijk verblijft.

De kritiek dat hij bij het afsluiten van de beroepsprocedure onmiddellijk zou[...] kunnen worden onderworpen aan een maatregel tot gedwongen verwijdering, faalt derhalve in rechte. Verzoekster, die volledig voorbijgaat aan de genoemde rechtsregel, laat derhalve na om haar belang aan te tonen bij de kritiek die gesteund is in het argument dat haar, omwille van de thans bestreden beslissing, de mogelijkheid tot vrijwillig vertrek ontzegd zou zijn.

Verzoekster toont niet aan dat het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een “in laatste aanleg rechtsprekende rechterlijke instantie” zou betreffen. De arresten kunnen immers worden getoetst door een hogere instantie, de Raad van State. Gelet op voorgaande kan de prejudiciële vraag in huidige stand van het geding niet worden gesteld. Zie dienaangaande het arrest van het Hof van Justitie, eerste Kamer, 15 maart 2017 in zaak C-3/16.”

3.3. Allereerst merkt de Raad op dat het feit dat artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, zoals het bestond op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt dat verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft indien de commissaris-generaal “de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen” niet impliceert dat hij hierbij de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet dient te respecteren.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Verzoekster houdt, in het derde onderdeel van haar middel, voor dat verweerder de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting om rekening te houden met haar familieleven niet heeft nageleefd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster, in het kader van haar vierde verzoek om internationale bescherming en in antwoord op de vraag of zij familie had in België, verklaarde te zijn gehuwd met H.K.A.H. (cf. vragenlijst van 17 december 2015: "*marié [H.K.A.H.]*"). Ook in de beslissing van de commissaris-generaal van 7 juni 2017, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, wordt aangegeven dat verzoekster stukken aanbracht waaruit blijkt dat zij in 2013 religieus huwde met H.K.A.H. en wordt deze persoon omschreven als "*haar huidige echtgenoot*". Er wordt ook vermeld dat zij een gelegaliseerde huwelijksakte en foto's van H.K.A.H. aanbracht.

Uit de aan de Raad overgemaakte stukken blijkt dat aan H.K.A.H. op 29 augustus 2011 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en dat deze man over een onbeperkt verblijfsrecht in België beschikt.

Noch uit de motivering van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verweerder, bij het nemen van de bestreden beslissing, in aanmerking nam dat verzoekster een partner in België heeft.

Verweerder toont in zijn nota met opmerkingen ook niet aan dat rekening werd gehouden met de relatie die verzoekster en H.K.A.H. hebben.

Verzoekster kan, gezien voorgaande vaststellingen, worden gevolgd in haar stelling dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft miskend.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

De door verzoekster voorgestelde prejudiciële vraag dient niet te worden gesteld aangezien het antwoord op deze vraag niet is vereist om uitspraak te kunnen doen inzake het voorliggende beroep.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK